

Stel nou dat we met z'n allen moeten geloven dat de grote stroom jonge mannen die hier 'vluchteling' heet, komt omdat ze hun leven niet zeker zijn in hun thuisland. Oorlog. Chaos. Onveiligheid. En dus vluchten ze. Voor vrede, veiligheid, beschaving. Zeggen ze.

En wij, netjes opgevoed, geloven dat. Want empathisch, solidair, tolerant. Tot het pijn doet.

Maar stel nou dat die pijn bewust wordt gecreëerd?

Als afleiding.

Zodat we boos worden. Verdeeld raken. De één noemt ze profiteurs, de ander noemt ze slachtoffers.

Zodat we lijnrecht tegenover elkaar komen te staan. Braaf in de loopgraven die zorgvuldig voor ons zijn gegraven.

Menselijk of hardvochtig, racist of redder. Links, rechts.

Pro, anti.

Dat we vooral moeten denken dat zij hierheen komen voor geld.

Voor onderdak. Voor gratis zorg en toeslagen.

Want wie stuur je logischerwijs weg bij een oorlog? De vrouwen, De kinderen, De kwetsbaren.

Zij horen veilig te zijn.

De mannen zouden moeten blijven om te vechten. Sneuvelbereid.

Toch?

Maar kijk naar de cijfers.

Van elke drie vluchtelingen die zich in Nederland meldt, komt er gemiddeld maar één na reiziger mee. Dat betekent: twee derde van hen komt alleen. Zonder gezin. Zonder vrouw. Zonder kinderen.

Dus waar zijn al die achtergebleven families? En waarom komen vooral jonge mannen?

Niet om te vechten voor hun eigen land, maar om zich hier te vestigen? Of... voor iets anders?

Wat als het geen vlucht is, maar verplaatsing?

Wat als het geen opvang is, maar opstelling?

Wat als al die mannen verspreid over wijken, steden, grenzen bedoeld zijn om iets uit te voeren wat ons wordt verzwegen?

Wat als hier geen integratie wordt nagestreefd, maar infiltratie voorbereid?

Stel nou dat ze niet vluchten voor oorlog, maar gestuurd zijn om er één te starten. Hier. Niet vandaag, niet morgen. Maar straks.

Als alles 'klaar' is. Als de infrastructuur op scherp staat. Als de sociale spanningen maximaal zijn.

Als wantrouwen, onrust en verdeeldheid hun werk hebben gedaan.

En wij? Wij krijgen afleiding. Rookgordijnen. Ruzie. Discussies over grenzen, medemenselijkheid en opvangcapaciteit.

Ik denk dan aan LHBTIQ+ discussies, Gendertransitie-wetten voor minderjarigen, woke-taal of inclusie, maar ook Douwe Bob, val kabinet, Amalia die als militair reservist wordt opgeleid, Maxima en haar mimiek. Ja, zelfs aan Suzan en Freek. Zodat we vooral niet zien

wat er echt gebeurt. Een invasie zonder vlag. Een Trojaans paard op sneakers. Een leger zonder uniform.

Een burgeroorlog zaai je niet met bommen.

Die zaai je met verdeeldheid.

Met verwarring.

Met misleiding.

En dan ineens...

Chaos. Vernieling. Onrust. Burgeroorlog.

Niet daar, maar hier.

In jouw straat. Op jouw stoep.

Want dat is wat je krijgt als je jarenlang vaten buskruit importeert en doet alsof het bloemen zijn.

En dat is precies wat er nu gebeurt.

De een noemt het humaan.

De ander ziet het als overlast.

En intussen verandert ons land.

Straat voor straat, wijk voor wijk.

Maar jij moet blijven geloven dat het over compassie gaat.

Dat het de schuld is van rechts, van haat, van angst.

Zodat je niet ziet wat er werkelijk gebeurt.

Zodat je niet opmerkt wie er binnenkomt.

Zodat je pas wakker wordt als het hek al dicht is.

Niet om hén binnen te houden.

Maar om jou buiten te sluiten.

Maar sst...

Zeg dit niet hardop.

Want dan ben je een haatzaaier.

Of complotdenker.

Of gewoon te wakker.

En wakker zijn is tegenwoordig het grootste gevaar van allemaal.

Blijf alert, blijf kritisch.